РІДНА КРАЇНА

КИЇВСЬКИЙ СПЕЦВИПУСК

Нас об'єднує любов до України, а не ненависть до її ворогів

Близько року тому команда Громадського руху «Рідна країна» запропонувала суспільству стратегію «Український Президент-2019». На перший план ми поставили світоглядні цінності, програмні цілі, якість команди. Під час численних обговорень у експертному середовищі, зустрічей з громадськістю переконалися: найбільшим викликом є загрози для проведення чесних і демократичних виборів.

Носієм однієї з таких загроз є, умовно кажучи, політична сила «Гроші — понад усе!». Тобто люди, котрі засвоїли патріотичну риторику, напнули вишиванки, переконані, що вбивця чи крадій, даючи гроші на церкву, автоматично стає меценатом, а давши гроші на армію — волонтером.

Друга загроза — не менш серйозна — від політичної сили, яку я назвав би «Влада — понад усе!». Її представники заради отримання чи утримання влади готові обіцяти все і кому завгодно.

Насправді вони, ці дві сили, ментально дуже подібні. Бо їхній менталітет ґрунтується на переконанні, що українець продається. Не випадково ж бо вони вже залучили до своїх виборчих штабів усіляких майстрів підкупів та фальсифікацій, котрі «робили» вибори Януковичу та Черновецькому.

Наше гасло: «Людина і Україна — понад усе!». Всім, хто його поділяє, ми запропонували об`єднатися в українську, європейську, демократичну команду, яка згуртовано братиме участь у виборах.

Анатолій Гриценко зі своєю командою підтримали цей принцип — адже лише ідеї й цінності переможуть гроші та великі гроші. Наше світоглядне об`єднання стало єдиною гарантією змінити порядок денний президентської, а затим і парламентської виборчих кампаній. Гарантією перемоги над тими, хто запевняє, що українець продається.

Вся історія боротьби за вільну, соборну Україну підтверджує слова В'ячеслава Липинського: **«Любов до України, а не ненависть до ворогів може стати національною ідеєю і об`єднати українців».**

Головне — ця любов має бути правдивою. Не можна на словах любити Україну, а на ділі вивозити гроші через офшори, мурувати маєтки за кордоном, оселяти свої родини та навчати дітей за кордоном.

Часом мені закидають: мовляв, об'єднання демократичних сил, що мало місце на початку 2000-х, не дало результату, тож і нинішні об'єднавчі зусилля марні.

На це відповім так: я й тоді агітував за об'єднання, й зараз агітую. Оскільки переконаний: в нашій історії було багато випадків, коли ми могли стати потужною європейською державою, якби об'єдналися на ідеологічній, ціннісній основі. Вся історія роз'єднання — це історія знищення нашої державності.

Всім відомі банальні фрази на кшталт: «Де два українці — там три гетьмани, а де три — партизанський загін» чи щось подібне. Або ж: «Моя хата скраю» — як буцімто ментальна характеристика українця. Так от, насправді за козацьких часів це звучало зовсім інакше: «Моя хата скраю — першим ворога стрічаю». Тобто козаки, які мали зброю і коня, мешкали окремішньо, на віддалі від села, позаяк їхня місія була — першими зустріти ворога, розпочавши бій, затримати його, а село тим часом прокинеться і всім миром дасть нападнику відсіч. Саме наші вороги переписували історію, спотворювали образ українця, зображуючи нас такими от нарцисами, нездатними до об'єднання. Маємо довести собі й світові: ми — спроможні гуртуватися і щоб давати відсіч , і щоби змінювати країну.

Влада, як відомо, об'єднується з бізнесом за годину до тендера. А ми, демократичні сили, повинні об'єднуватися перед виборами, щоб дати альтернативу людям, дати їм надію, показати, що розуміємо величезні цінність і значення об'єднання. Адже **всіх нас, українців, об'єднує — і об'єднає — не ненависть до ворогів, а любов до України.**

Історія з розпадом демократичного блоку, що постав на початку 2000-х, а потім перетворився на партію, свідчить нібито не на користь об'єднання. Насправді ця історія складається з двох частин. Перша — позитив: парламентська виборча кампанія. Тоді ми вперше посіли перше місце, а комуністи, регіонали, всі інші програли. Тут себе і виявила унікальна здатність українських політиків: у опозиції вони діють значно ефективніше, ніж коли приходять до влади. А після переможної президентської кампанії всі взагалі спочили на лаврах: Президент вирішив, що вже досягнув усього й працювати не треба; його оточення вирішило, що з олігархами слід замиритися, бо куди ж без них… З'явився горезвісний «Універсал»…

А найважливіше (нині я в цьому стовідсотково переконаний): якщо людина щиро вболіває за Україну, готова невтомно працювати для України — вона, ставши Президентом, говорить: «Я буду Президентом упродовж лише одного 5-річного терміну. Не накопичуватиму адмін-, медіа- чи ще якісь ресурси, щоб утриматися в кріслі ще 5 років. А чесно працюватиму з першого до останнього дня, до інавгурації новобраного Президента — для України і своїх громадян.» Такий підхід передбачає стратегія «Український президент-2019», запропонована політикуму і суспільству командою «Рідної країни». Наші «видатні, потужні, мужні» кандидати не підписалися під цим. Лише Анатолій Гриценко цю ідею підтримав. Він включив до своєї передвиборчої програми цю позицію: працювати ефективно, сильно для України впродовж 5-річного терміну і стати гарантом наступних демократичних президентських виборів. Якби нашу пропозицію підтримали чільні кандидати у президенти — не було б адміністративної істерії, коли всі чиновники лише думають про те, як залишитися при владі на другий термін, які важелі застосувати, які схеми та механізми для цього задіяти. Ціннісні, світоглядні речі в такій ситуації нікого не цікавлять.

Я належу до послідовних прихильників автокефалії української православної церкви. Доклав зусиль, аби Євангеліє, Біблію читали українською мовою. Але не можна довкола Томосу створювати шоу! Бог — у серці. Не в політичній рекламі, не в адміністрації Президента — Він у кожному серці. Тому ніяк не можна Президентові з Грамотою як з агіткою вояжувати Україною, звозити на свої заходи держслужбовців…

Продовження на 2-й шпальті

Позбутися бідності можна лише знищивши корупцію
Читайте на 2 шпальті

Як повернути Київ киянам
Читайте на 3 шпальті

Наш сучасний Шевченко
Читайте на 4 шпальті

Нас об'єднує любов до України, а не ненависть до її ворогів

Продовження. Початок на 1-й шпальті

Отже, ***найважливіше щодо об'єднання українських, європейських, демократичних сил:***

Наше об'єднання **ідеологічне**.

Наше об'єднання створилося **під програму**.

Наше об'єднання створилося під **розуміння команди**.

Наше об'єднання ґрунтується на чіткому усвідомленні, як **ми далі змінюватимемо країну**, а в найближчому майбутньому — **як будемо захищати результати виборів.**

Сьогодні для цієї мети надважливо мобілізувати всі демократичні сили.

Чим демократичні сили відрізняються від недемократичних? Тим, що вони **не купують виборця** — вони **переконують виборця.**

Ми бачимо, як наші опоненти вибудовують схеми фальшування. Ми повинні сказати людям, що здатні домовитися з усіма, хто насправді переживає за Україну — аби **зупинити загрозу скуповування голосів**, а отже, **фальсифікації виборів**.

Наша місія — не тільки перемогти на президентських виборах чи провести команду до парламенту. Наша місія — **зробити можливими таємні, прямі, демократичні вибори.** В цьому — головний сенс того, що ми — демократичні сили.

Ми — команда, котра підтримала Анатолія Гриценка як єдиного кандидата в Президенти від української, європейської та демократичної опозиції й має намір разом брати участь у парламентських та місцевих виборах — зробимо все, щоб за якийсь час сказати: «Нам не соромно за нашого Президента»; «Нам не соромно за наш парламент і уряд, який він сформував»; «Нам не соромно за нову владу в Києві та на місцях». Тоді, я щиро сподіваюся, справдяться слова нашого батька Тараса Шевченка:

«І забудеться срамотня
Давняя година,
І оживе добра слава,
Слава України.»

Микола Томенко,
лідер партії «Громадський рух «Рідна країна»

Країна без корупції: місія здійсненна

Українців найбільше непокоять війна в Донбасі, бідність і корупція. При цьому війна і корупція руйнують країну практично однаково.

Корупція пронизала всі сфери, галузі й відгалуження українського сьогодення. Вона досягла розмаху, небаченого за всі роки незалежності. Люди глибоко обурені тим, що хизуватися неправедно здобутими статками-маєтками стало ніби нормою, а справи, порушені проти корупціонерів, взагалі розсипаються, не діставшись до суду.

Позбутися бідності можна лише знищивши корупцію

Бідність — прямий наслідок корупції. Ніхто не підраховував, скільки людей в Україні не лише потерпає, а й помирає від бідності. Тобто — не маючи змоги придбати необхідні ліки, зробити операцію. Бо постачання ліків пронизане корупційними схемами, операцію — та й просто лікування в стаціонарі — хабарництво перетворило для мільйонів людей на недоступну розкіш.

Через «відкати» і «розпили» бракує коштів на ремонт доріг, громадського транспорту — і знову гинуть люди...

Можновладці та їхній «братній» бізнес заробляють мільйони на війні, вигідно торгуючи з агресором, поки сини й дочки народу гинуть, захищаючи Україну.

Війна з корупцією повинна бути так само затятою й до перемоги, як і війна в Донбасі

«Боротьба з корупцією» стала найбільш рекламованою «фішкою» влади. Перші арешти обнадіяли: йшлося про птахів високого польоту. Але все виявилося грою на публіку. Декого поновили через суд на посадах, ще й зарплатню виплатили. Відстежуючи роботу системи Prozorro, бачимо, що рідня депутатів чи посадовців «випадково», але постійно виграє тендери. Анатолій Гриценко наголошує, що у владі не може бути місця родичам та друзям. Відповідальні посади в державі повинні обіймати лише компетентні люди, які знають свою справу.

Щойно суспільство побачить, що Президент не прилаштовує своїх родичів та бізнес-партнерів на посади, не лобіює інтереси своєї компанії — він стає прикладом для наслідування, має моральне право сказати міністрові: «Не смій так чинити!» А той передасть сигнал на нижчий рівень. Нині ж усе навпаки: якщо, скажімо, Президент у своїх інтересах розподіляє бюджет, то чому те саме не може робити міський голова? Генеральна прокуратура не раз робила подання щодо позбавлення депутатської недоторканності

В.Новінського, О.Онищенка, С.Клюєва, С.Мельничука, І.Мосійчука, М.Полякова, Б.Розенблата, С.Дунаєва, О.Вілкула, Д.Колєснікова. І що? Жоден з нардепів не опинився у залізних обіймах правосуддя. Жодна справа не доведена до логічного завершення.

Варта уваги ще одна «цікавинка». Чимало персонажів з кримінальних угруповань перефарбувалися на друзів нинішньої влади. Дали сякі-такі гроші на армію й назвалися волонтерами, вклали щось у церкву — і стали меценатами. Як їх тепер судити, коли вони церкві допомагають?..

Отже, даруйте каламбур, подолання корупції для нинішньої влади виявилося завданням неподоланним. Простіше — провалилося. Бо відсутні системність і політична воля, а сама влада не зацікавлена в порушенні кримінальних справ, оскільки потребує фінансової підтримки з боку великих бізнес-груп, у тому числі — й із далеко не кришталевим минулим.

Коли влада у державі зміниться, все доведеться починати з чистого аркуша чи, якщо хочете — з нуля. Бо нині органи, покликані боротися з корупцією, стали її невід'ємною складовою.

Боротися з корупцією, а головне — перемагати її — треба не з високих трибун і широких телеекранів, а системно і планомірно. Тому **в передвиборчій програмі Анатолія Гриценка** — кандидата у президенти від об`єднаної проукраїнської, проєвропейської опозиції — чітко визначені основні засади антикорупційної стратегії Президента і його команди.

Не буде більше імітації боротьби з корупцією, провалів резонансних справ, показових арештів дрібних порушників — *буде спершу знищено корупцію в Адміністрації Президента, Кабінеті Міністрів, Верховній Раді, Службі безпеки, Генеральній прокуратурі та Міністерстві внутрішніх справ України.*

Не буде Президент гальмувати роботу антикорупційних органів — *буде підтримка зусиль НАБУ, САП, НАЗК, ДБР і Антикорупційного суду для протидії корупції та покарання злочинців і мародерів.*

Не буде влада власністю багатих — *нова виборча система і заборона мільярдної політичної реклами на телеканалах відкриють шлях у владу чесним професіоналам, у тому числі — обдарованій молоді.*

Не буде дешевих чиновників, які живляться корупцією — *буде скорочення посад зі збільшенням зарплати і посиленням відповідальності за корупцію, з перевіркою на поліграфі та провокацією хабара.*

Не буде свавілля з перевірками підприємств — *буде кримінальна відповідальність з відшкодуванням чиновником завданих збитків.*

Не буде олігархів, які паразитують на монополіях і бюджеті — *буде бізнес, який сплачує податки, дотримується законів України, не корумпує владу і не вказує Президентові, які рішення ухвалювати. Монополізм замінимо рівними умовами конкуренції — Антимонопольний комітет в інтересах економіки стане потужнішою структурою, ніж Генеральна прокуратура.*

Повернути Київ киянам – завдання актуальне і термінове

Останніми роками, надто за часів очільництва Кличка-Столара, Київ дедалі більше перетворюється на типову столицю «країни третього світу». Ось тут — розкішні торговельні центри, елітні офіси та житлові комплекси для тієї ж таки еліти. А тут — занедбані «хрущоби», «фронтові» дороги, відсутність належної інфраструктури.

Київ «епохи Черновецького» був містом МАФів, тобто кіосків та інших дрібних закладів торгівлі. Нині наша столиця перетворилася на «оазис» грального бізнесу та секс-туризму для іноземців.

Якість життя киян — поза сферою зацікавлень теперішніх міських владців. Бо влада київська, сміємо стверджувати, живе, діє та ухвалює свої відповідальні рішення винятково в інтересах певного кола осіб, окресленого далеко не романтичною назвою «забудовники».

Таким чином, Київ став вельми комфортним для будівельного бізнесу, але геть непридатним для життя киян.

Скриншот з відео "112 Україна"

Київ — для киян, а не для забудовників

Мало не щодня чути про руйнування, зумисні підпали, приватизацію чи перебудову історичних споруд. Люди сумно жартують: що за Гітлера не розбомбили, за Черновецького не продали, то за Кличка — спалили. Тож Києву потрібна не розпіарена селфі-поліція, а ефективна й дієва структура, яка забезпечить порядок у місті й безпеку громадян. Час перейти від безплідних розмов до створення спеціальної муніципальної служби, яка би охороняла мешканців міста, а не захищала місцеву владу та її любих друзів-забудовників. До функцій цієї служби має належати й охорона міського довкілля. Адже, прагнучи «наварити» заледве не з кожного міліметра території, забудовники відверто нехтують екологічними вимогами: викорчовують дерева, знищують цілі сквери, не залишають місця для зелених насаджень між будинками.

«Забудовництво» стало серйозною загрозою для збереження унікального обличчя нашої столиці. Ми — команда Громадського руху Миколи Томенка «Рідна країна» — пропонуємо терміново визначити реальні межі історичного центру Києва та запровадити мораторій на його забудову.

Місто треба якомога швидше звільнити з хижацьких пазурів забудовників та різних фінансово-промислових груп — і повернути його киянам.

Київ — для киян, а не для чиновників

Центральна частина Києва перенаселена різними державними службами та владними структурами. Людям, які мешкають, працюють чи гостюють у центрі столиці, немає як ні працювати, ні відпочивати, ні бодай нормально дістатися в потрібному напрямку. Тож цілком доречно розвантажити Київ від чиновницької навали.

Ми пропонуємо Київську обласну адміністрацію з усіма її підрозділами, Київську обласну раду, поліцію, управління фіскальної служби й таке інше передислокувати до Білої Церкви як столиці Київщини. Тобто почати справжню «децентралізацію». Та й Вища рада правосуддя чи Конституційний Суд також могли би спокійно розташовуватись поза межами Києва.

Ще одна ідея (до речі, ми її не раз пропонували, і кияни нас підтримали). Відомо, що до столичних дитсадків — багатотисячна черга. Водночас близько 100 будівель дитячих дошкільних закладів передані в оренду далеко не «дитячим» структурам: податківцям, поліції, казначейству. Тож слід звільнити приміщення дитячих садочків від чиновників — і почати їх використовувати за призначенням.

Київ — для киян, а не для «елітних заробітчан»

Мізерна кількість паркувальних місць у житлових районах, відсутність дитячих майданчиків, лікарень, зрештою, брак автошляхів, щільність яких у столиці на одиницю площі втричі нижча, ніж у розвинених європейських містах — ось вам «комфортне» столичне життя!

Дуже поширеною стала ситуація, коли будується житловий район, а поруч — лише приватний садочок та приватна школа. Тобто, якщо батьки не в змозі оплатити приватне навчання, їхні діти цілковито позбавлені конституційного права на безкоштовну освіту.

Отже, Київ потребує кардинального перегляду правил і вимог будівництва.

Ще одна проблема — транспортне забезпечення. Приватні перевізники заробляють великі гроші, а от наскільки великі — ніхто не знає, бо електронна система обліку пасажиропотоку в маршрутках відсутня. Місто отримує лише частину податків. Пасажири постійно наражаються на небезпеку, пересуваючись «транспортом», який то колеса губить, то кермування втрачає, а то і взагалі палає.

Пропонуємо застосувати досвід європейських мегаполісів — розбудувати сучасну зручну систему громадського транспорту. Та не з отими страхітливими маршрутками, а з сучасним авто— й електротранспортом, з відгородженими смугами проїзду, єдиною системою оплати, оптимальними маршрутами. А також і з велотранспортом, що його полюбляє мер Кличко — і не на кілька доріжок біля КМДА (про людське око), а в усьому місті.

На превеликий жаль, Київ перестав бути столицею науки, інновацій, технологічних розробок. Бо жодної концепції реформування, вливання «свіжої крові» та креативних ідей, як і грошей, немає. Фінансування наукових програм, космічних технологій з держбюджету зменшується в геометричній прогресії, натомість збільшуються видатки на статті, де можна швидко «заробити».

У грудні 2018 року Апеляційний суд міста Києва за позовом Всеукраїнської громадської організації «Спілка власників житла України» визнав незаконним розпорядження В.Кличка, яким він одноосібно удвічі підвищив тариф на утримання будинків та прибудинкових територій. Внаслідок цього підвищення за 1,5 року кияни переплатили 1,5 млрд грн. Проте на рішення суду влада жодним чином не відреагувала.

Столицею повинні керувати люди, які тут живуть, лікуються в столичних медзакладах, чиї діти ходять до місцевих садочків та шкіл.

Нині ж маємо «мера де-юре» — п.Кличка, який дедалі частіше з'являється хіба що для участі в церемоніях, частенько вояжуючи за кордон, де, судячи з численних журналістських публікацій, мешкає його родина, — і п.Столара, що його кияни називають «мером де-факто» і лобістом інтересів «елітних заробітчан».

Висновок: доки нашим рідним Києвом керуватимуть люди, які фактично мешкають за кордоном, а сюди приїздять «заробляти» — марна річ сподіватися на позитивні зрушення.

Тож повернути Київ киянам — завдання надзвичайно актуальне, і вирішувати його треба фахово й терміново.

Олександр Федоренко, Віктор Набруско, Олена Бондаренко, Валентина Різник, Павло Аніськович

«Рідна країна» за «Чесний вибір – проти підкупу»

Команда Громадського руху Миколи Томенка «Рідна країна» на чолі з головою Київської міської організації Олександром Федоренком взяла участь в акції «Чесний вибір — проти підкупу».

Біля будівлі Адміністрації Президента активісти вимагали від діючої влади припинити нахабний підкуп громадян і використовувати лише законні методи агітації.

Учасники заходу наголошували, що численні журналістські публікації свідчать про розробку штабом кандидата у президенти України П.Порошенка схеми-мережі підкупу виборців.

Символічно учасники акції розгорнули для Президента Порошенка рибальську сітку з купюрами із його зображенням.

Олександр Федоренко закликав громадян протистояти порушенням виборчого законодавства: «Ми й надалі будемо протидіяти підкупу і фальсифікаціям. Пропонуємо всім опозиційним демократичним силам розпочати кампанію проти спроб підкупу та залякування виборців з боку влади.

Наша команда закликає всіх небайдужих людей фіксувати факти підкупу та викладати їх у мережу з хештегом #ВІЗЬМИІПОШЛИ.

Звичайно, ми розуміємо, що в нинішній важкій економічній ситуації люди думають про те, щоб якось вижити. Але навіть якщо ви вже взяли оту «пєтіну тисячу», ви маєте право голосувати на власний розсуд, і ніхто не може вас примусити чинити інакше. Збережемо власний голос - збережемо своє майбутнє».

ТАРАС ШЕВЧЕНКО: ЗАВЖДИ В ТЕПЕРІШНЬОМУ ЧАСІ

Напередодні 205-річного ювілею Тараса Григоровича Шевченка, перечитуючи його твори, вкотре переконуємося у їхній фантастичній актуальності.

Одна з влучних характеристик нашого генія належить польському письменникові Єжи Єнджеєвичу: **«Шевченко був геніальним організатором свідомості свого народу».**

І це справді так.Тарас Шевченко зняв з наших очей і сердець полуду меншовартості та вказав світоглядні цінності й орієнтири, притаманні великій нації. Вони були нашими одвіку, але їх усвідомлювали лише одиниці, що не дивно у середовищі, змордованому доморослими і зайшлими гнобителями.

Шевченко запропонував своєму народові, котрий упродовж століть силкувався вирватися з-під ярма, найпотужнішу зброю:

...Возвеличу
Малих отих рабов німих!
Я на сторожі коло їх
Поставлю слово...

Тарас Шевченко — перший у лавах борців за Україну. Під час Революції Гідності саме Тарас Шевченко став Провідником Майдану. Не мікрофонні владолюбці на дурняк, яким, припускаю, ментально ближчими й зрозумілішими були ті, хто наказував стріляти, а не ті, хто падали від куль. На Майдані, та й у цілій Україні, стався всенародний, неймовірний «сплеск Шевченка». Світ облетіло відео, на якому Сергій Нігоян — перший у шерегу Небесної Сотні — цитує «Кавказ»:

Борітеся — поборете!
Вам Бог помагає!
За вас правда, за вас слава
І воля святая!

Здається, Тарас Григорович про нас, нинішніх, знав усе. Про владців, які, озброївшись патріотичними гаслами та цитатами з його ж таки творів, ґендлюють ідеями й ідеалами, примудряючись нажитися навіть на війні:

Господом прокляті.
Ви любите на братові
Шкуру, а не душу!..

Або ж:

А той, щедрий та розкошний,
Все храми мурує;
Та отечество так любить,
Так за ним бідкує,
Так із його, сердешного,
Кров, як воду, точить!..

Про суди, що сіамськи зрослися з владою:

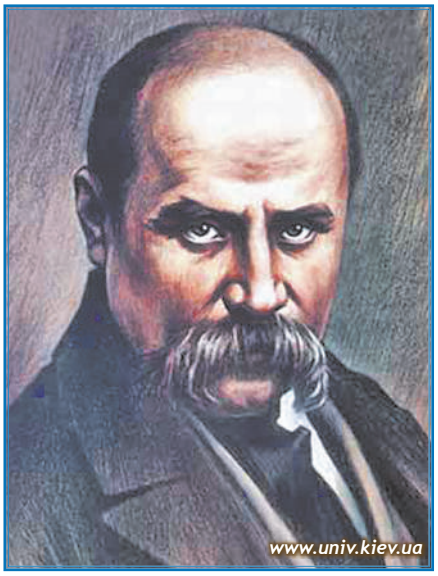

Допоки будете стяжати
І кров невинну розливать
Людей убогих? А багатим
Судом неправим помагать?

Про теперішніх олігархів:

Ви — розбойники неситі,
Голодні ворони.
По якому правдивому,
Святому закону
І землею, всім даною,
І сердешним людом
Торгуєте?..

А то й про декотрих горе-виборців, що голосують «за гречку»:

... За шмат гнилої ковбаси
У вас хоч матір попроси,
То оддасте...

Варто, мабуть, навести й Тарасові слова, що лягають у контекст наших останніх у часі автокефальних перемог (хоча дуже дивно, як це організатори президентського Томос-туру досі не здогадалися використати в якості агітатора, поряд із церковними батюшками, ще й нашого духовного батька):

...Церков-домовина
Розвалиться... і з-під неї
Встане Україна .
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти!..

А сенс відомої поеми «Катерина», вочевидь, іще за часів Шевченка не обмежувався суто особистими взаєминами між підступним москалем та довірливою українською дівчиною. Як показала найсучасніша практика, загравання на кшталт «Харківських угод» чи догідливе підтакування деяких «наших» політиків адептам «Руского міра» призводять до того ж фіналу, що й у зазначеній поемі. Отже:

Кохайтеся, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі — чужі люде,
Роблять лихо з вами...

Тарас Шевченко з нами гранично чесний. Він додає нам упевненості й відваги у війні за свою рідну країну і в борні за свою громадянську і національну гідність:

Не вмирає душа наша,
Не вмирає воля,
І неситий не виоре
На дні моря поля!

Але перемагати можна, лише об'єднавшись. Тому Поет невтомно повторює нам, нинішнім:

«Обніміться ж, брати мої. Молю вас, благаю!»

Заклик для українських, європейських, демократичних сил надсучасний, особливо в переддень президентських — без перебільшення, доленосних — виборів!

Свою Україну любіть.
Любіть її... Во время люте,
В останню, тяжкую минуту
За неї Господа моліть,—

знов і знову звертається до нас із пристрасним закликом наш рідний Шевченко.

Будьмо гідними любові й поваги свого Пророка.

Олена Бондаренко

Цитати з творів Т.Г.Шевченка: «Подражаніє 11 псалму»,«Кавказ», «Давидові псалми», «Сон», «Холодний Яр», «П. С.»,«Стоїть в селі Суботові...», «Катерина», «І Архімед, і Галілей...»,«І мертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм...», «Чи ми ще зійдемося знову...».

Кожен день – з Шевченком і для України

Ніде правди діти, нині інтелектуально не обтяжена частинка політикуму і маскульту намагається подеколи «піджартовувати» чи й кепкувати з Шевченка, вочевидь, сподіваючись у такий спосіб і самим «підрости» бодай на вершечок.

Команда «Рідної країни» тим часом втілює проекти, покликані плекати пошану до особистості нашого Генія, розуміння його життєвого подвигу і любов до його творчості.

«Твій Шевченко» — так називається великий проект, започаткований Фондом «Рідна країна» майже 10 років тому. Аудіочитання, альбоми малюнків Т.Шевченка-художника, пам'ятні знаки в місцях, пов'язаних з ім'ям Кобзаря, підтримка музеїв...

Нині триває презентація унікального видання «Український щорічник: Тарас Шевченко», присвяченого 205-річчю від дня народження Великого Кобзаря. Засновник Фонду «Рідна країна» та ініціатор проекту **Микола Томенко** зазначає: щорічник розрахований на тих, хто хоче знати про український світ більше.

«Структура щорічника — це наш власний винахід, — говорить **М.Томенко**. — Ми хочемо, аби людина, щоранку розгортаючи його, згадувала: я — українець чи українка. І надихалася цим усвідомленням. Зі сторінок щорічника постає триєдиний образ Шевченка — письменника, поета, художника. На кожній сторінці — уривки з творів Кобзаря, його вислови та цікаві факти з життя, копії картин і гравюр.»

Також видання містить карти, на яких позначені місця, що їх відвідав Тарас Шевченко.

Нещодавно **Микола Томенко** представив шевченківський «Український щорічник» під час зустрічі в Літературно-меморіальному будинку-музеї Т.Г.Шевченка «Хата на Пріорці», який цього року відзначатиме своє 30-річчя. Видання передано і до обласних бібліотек для дітей.

«Головна ідея нашого щорічника — прожити кожен день з Тарасом Шевченком і для України», — наголошує **Микола Томенко.**

«Рідна країна»

РІДНА КРАЇНА ГРОМАДСЬКИЙ РУХ МИКОЛИ ТОМЕНКА ПОЛІТИЧНА ПАРТІЯ

Газета «Рідна країна» № 5, березень 2019. Свідоцтво про державну реєстрацію: КВ № 22686-12586Р від 26.04.2017.
Засновник: Політична партія «Громадський рух Миколи Томенка «Рідна країна»
Редактор та відповідальний за випуск: Бондаренко О.Ф. Дизайн та верстка — Борисюк В.А. Обсяг — 1 умовний аркуш.
Віддруковано у ТОВ «МЕГА-Поліграф» Замовлення №68238 Наклад — 50 000 прим. Розповсюджується безкоштовно